TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. birželio 9 d.*

Byloje C-480/06

dėl 2006 m. lapkričio 24 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų nevykdymo

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama X. Lewis ir B. Schema, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Vokietijos Federacinę Respubliką, atstovaujamą M. Lumma ir C. Schulze-Bahr, padedamų advokato C. Von Donat,

atsakovę,

* Proceso kalba: vokiečių.

palaikomą

Nyderlandų Karalystės, atstovaujamos C. M. Wissels ir Y. de Vries,

Suomijos Respublikos, atstovaujamos J. Heliskoski,

įstojusių į bylą šalių,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai P. Jann, C. W. A. Timmermans, K. Lenaerts ir J.-C. Bonichot (pranešėjas), teisėjai A. Borg Barthet, J. Malenovský, J. Klučka ir U. Lõhmus,

generalinis advokatas J. Mazák,
posėdžio sekretorius B. Fülöp, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2008 m. lapkričio 11 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2009 m. vasario 19 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija Teisingumo Teismo prašo pripažinti, kad dėl to, jog Rotenburgo (Wümme), Harburgo, Soltau-Fallingbostel ir Stade *Landkreise* (administraciniai vienetai) tiesiogiai sudarė atliekų pašalinimo paslaugų sutartį su Hamburgo miesto valymo tarnyba be formalios Europos Bendrijos viešųjų pirkimų konkurso procedūros, Vokietijos Federacinė Respublika neįvykdė savo įsipareigojimų pagal 1992 m. birželio 18 d. Tarybos direktyvos 92/50/EEB dėl viešojo paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos derinimo 8 straipsnį, skaitomą kartu su III–VI antraštinėmis dalimis (OL L 209, p. 1; specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 1 t., p. 322).

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisė

2 Direktyvos 92/50 1 straipsnyje nurodyta:

„Šioje direktyvoje:

a) „viešojo paslaugų pirkimo sutartys“ – tai atlygintino piniginio pobūdžio sutartys, kurias raštu sudaro paslaugų teikėjas ir perkančioji organizacija <…>

b) „perkančiosios organizacijos“ – tai valstybės, regioninės ar vietos valdžios institucijos, viešosios teisės reglamentuojamos įstaigos, taip pat asociacijos, kurias sudaro viena ar daugiau tokių valdžios institucijų arba viešosios teisės reglamentuojamų įstaigų.

„Viešosios teisės reglamentuojama įstaiga“ – tai:

— nepramoninė ir nekomercinė įstaiga, turinti konkretų tikslą – tenkinti visuotinės svarbos interesus,

— įstaiga, turinti juridinio asmens statusą ir

— įstaiga, didžiąja dalimi finansuojama valstybės, regioninės ar vietos valdžios institucijų arba kitų viešosios teisės reglamentuojamų įstaigų; arba kurių valdymą prižiūri tokios įstaigos; arba turinti administravimo, valdymo ar priežiūros valdybą, kurios daugiau negu pusė narių skiriami valstybės, regioninės ar vietos valdžios institucijų ar kitų viešosios teisės reglamentuojamų įstaigų.

<…>

c) „paslaugos teikėjas“ – tai bet kuris fizinis ar juridinis asmuo, įskaitant ir viešą instituciją, kuris siūlo paslaugas. Paslaugos teikėjas, pateikęs oficialų pasiūlymą, yra vadinamas „dalyviu“, o asmuo, siekiantis gauti kvietimą dalyvauti ribotame konkurse ar derybose, vadinamas „kandidatu“ <…>“.

3 Pagal Direktyvos 92/50 11 straipsnio 3 dalies b punktą:

„Perkančiosios organizacijos gali sudaryti viešojo paslaugų pirkimo sutartis derybų būdu, iš anksto neskelbdamos pranešimo apie sutartį, tokiais atvejais:

<…>

b) kai dėl techninių, meninių arba kitų priežasčių, susijusių su išskirtinių teisių apsauga, paslaugas gali suteikti tik konkretus paslaugų teikėjas“.

Pagrindinės bylos aplinkybės ir ikiteisminė procedūra

4 1995 m. gruodžio 18 d. keturi Žemutinės Saksonijos *Landkreise*, būtent: Rotenburgo (Wümme), Harburgo, Soltau-Fallingbostel ir Stade, su Hamburgo miesto valymo tarnyba sudarė atliekų šalinimo paslaugų sutartį, pagal kurią atliekos būtų šalinamos nauju 320 000 tonų talpos terminio apdorojimo įrenginiu *Rugenberger Damm*, skirtu elektrai ir šilumai gaminti, kuris turėjo būti sumontuotas iki 1999 m. balandžio 15 dienos.

5 Pagal šią sutartį Hamburgo miesto valymo tarnybos paskiria 120 000 tonų pajėgumus keturiems minėtiems *Landkreise* už atitinkamą kainą, kuri visoms sutarties šalims apskaičiuojama pagal tą pačią formulę. Ši kaina per valymo tarnybą mokama įrenginio eksploatuotojui, su kuriuo Hamburgo miesto valymo tarnyba yra sudariusi sutartį. Sutartis sudaryta dvidešimčiai metų. Šalys susitarė pradėti naujas derybas dėl sutarties pratęsimo likus ne mažiau nei penkeriems metams iki sutarties galiojimo pabaigos.

6 Ši sutartis buvo sudaryta tiesiogiai keturių *Landkreise* ir Hamburgo miesto valymo tarnybos, nepaskelbus viešo konkurso pagal Direktyvoje 92/50 numatytą procedūrą.

7 Oficialiame pranešime, išsiųstame 2004 m. kovo 30 d. remiantis EB 226 straipsnio pirmąja pastraipa, Komisija pranešė Vokietijos valdžios institucijoms, kad, leisdama tiesiogiai sudaryti atliekų pašalinimo paslaugų sutartį nesilaikant Europos viešųjų pirkimų konkurso procedūros, Vokietijos Federacinė Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvos 92/50 8 straipsnį, skaitomą kartu su III–VI antraštinėmis dalimis.

8 2004 m. birželio 30 d. Komisijai adresuotame laiške Vokietijos Federacinė Respublika teigė, kad šia sutartimi buvo galutinai susitarta dėl bendro minimiems *Landkreise* ir

Hamburgo miestui priskiriamų viešųjų paslaugų teikimo. Ši valstybė narė paaiškino, kad toks vietos savivaldos institucijų bendradarbiavimas valstybei priklausančioje veiklos srityje nedaro įtakos rinkai ir todėl jam viešųjų pirkimų teisė netaikoma.

9 Manydama, kad, nepaisant šių paaiškinimų, minimi *Landkreise* yra viešosios perkančiosios organizacijos, kad sutartis dėl atliekų pašalinimo yra atlygintinų paslaugų sutartis, sudaryta raštu, viršijanti Direktyvos 92/50 taikymo ribą ir todėl patenkanti į šios direktyvos taikymo sritį, 2004 m. gruodžio 22 d. Komisija, remdamasi EB 226 straipsnio pirmąja pastraipa, pateikė Vokietijos Federacinei Respublikai pagrįstą nuomonę.

10 2005 m. balandžio 25 d. laiške Vokietijos Federacinė Respublika toliau rėmėsi prieš tai minėtais argumentais.

11 Manydama, kad šie argumentai nepaneigia pagrįstoje nuomonėje pateiktų kaltinimų, Komisija nusprendė pareikšti šį ieškinį, remdamasi EB 226 straipsnio antrąja pastraipa.

Dėl ieškinio

Šalių argumentai

12 Komisija teigia, kad, pirma, minimi *Landkreise* turi būti laikomi perkančiosiomis organizacijomis Direktyvos 92/50 prasme ir kad minima sutartis yra raštu sudaryta

atlygintina sutartis, viršijanti numatytą šios direktyvos taikymo ribą. Be to, atliekų pašalinimas yra „paslaugos“ šios direktyvos I A priedo 16 kategorijos prasme.

13 Vokietijos Federacinė Respublika tvirtina, kad minima sutartis yra vidaus administracinės procedūros rezultatas ir todėl nepatenka į Direktyvos 92/50 taikymo sritį.

14 Šios valstybės narės teigimu, laikytina, kad tos sutarties šalys suteikia viena kitai administracinę pagalbą teikdamos viešąsias paslaugas. Šiuo atžvilgiu Hamburgo miesto valymo tarnyba laikoma ne atlygintinų paslaugų teikėja, bet už atliekų pašalinimą atsakinga viešosios teisės įstaiga, teikiančia administracinę pagalbą kaimyninėms vietos valdžios institucijoms, kurios apmoka jos veiklos išlaidas.

15 Šiuo klausimu Nyderlandų Karalystė ir Vokietijos Federacinė Respublika remiasi 2000 m. spalio 3 d. Sprendimo *University of Cambridge* (C-380/98, Rink. p. I-8035) 16 ir 17 punktais ir tvirtina, kad „paslaugos teikėjo“ sąvoka turi būti suprantama kaip apimanti tik paslaugų, kurias tam tikromis sąlygomis rinkoje gali pasiūlyti ūkio subjektai, teikėjus.

16 Šios dvi valstybės narės teigia, kad minima sutartis apima daugiau nei „viešasis paslaugų pirkimas“ Direktyvos 92/50 prasme, nes įpareigoja *Landkreise* kaip atlyginimą už atliekų tvarkymą *Rugenberger Damm* įrenginiu leisti Hamburgo miesto valymo tarnybai už tinkamą kainą naudotis savo sąvartynų pajėgumais tiek, kiek jos pačios nesinaudoja, nes Hamburgo miestui tokių pajėgumų trūksta.

17 Vokietijos Federacinė Respublika taip pat pabrėžia, kad toks teisinis santykis apibrėžtas „susitarimo dėl regioninio bendradarbiavimo atliekų pašalinimo srityje“ preambulėje. Leidžiamas bendradarbiavimas tarp sutarties šalių, kurios prireikus teikia viena kitai pagalbą, vykdydamos įstatymu numatytą pareigą pašalinti atliekas, ir kurios atitinkamame regione šią pareigą vykdo kartu. Taip pat numatyta, kad tam tikromis aplinkybėmis *Landkreise* įsipareigoja kurį laiką tiekti mažiau atliekų, jei tvarkymo įrenginys neveikia. Jos taip pat sutinka, kad būtų apribojama jų teisė į sutarties įvykdymą.

18 Komisijos teigimu, šiuo atveju teikiamos paslaugos negali būti laikomos administracine pagalba, nes valymo tarnyba savo veiklą vykdo remdamasi ne įstatymu ar kitais vienašaliais aktais, bet sutartimi.

19 Komisija priduria, kad vienintelės viešųjų pirkimų direktyvų taikymo išimtys yra aiškiai paminėtos atitinkamose direktyvose ir tų išimčių sąrašas yra baigtinis (dėl 1993 m. birželio 14 d. Tarybos direktyvos 93/36/EEB dėl viešojo prekių pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos derinimo (OL L 199, p. 1) žr. 1999 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Teckal* (C-107/98, Rink. p. I-8121) 43 punktą). Jos teigimu, 2005 m. sausio 13 d. Sprendime *Komisija prieš Ispaniją* (C-84/03, Rink. p. I-139, 38–40 punktai) Teisingumo Teismas patvirtino, kad tokioms teritorinių valdžios institucijų sudarytoms horizontalaus bendradarbiavimo sutartims, kaip minima nagrinėjamoje byloje, taikoma viešųjų pirkimų teisė.

20 Vokietijos Federacinė Respublika ginčija tokį minėto sprendimo *Komisija prieš Ispaniją* aiškinimą, remdamasi tuo, kad byloje, kurioje buvo priimtas šis sprendimas, Teisingumo Teismas aiškiai nepasakė, jog visoms tarp administracinių organų sudarytoms sutartims taikoma viešųjų pirkimų teisė, o tik priekaištavo Ispanijos Karalystei, kad ji visiškai netaikė šios teisės sutartims, sudarytoms tarp viešosios teisės reglamentuojamų įstaigų.

21 Antra, Komisija atmeta galimybę, kad Vokietijos Federacinė Respublika galėtų pasinaudoti „in house“ išimtimi, pagal kurią į direktyvų dėl viešųjų pirkimų procedūros taikymo sritį nepatenka perkančiosios organizacijos sudarytos sutartys, jei, viena vertus, valdžios institucija sudaro sutartį su nuo jos teisiškai atskiru asmeniu ir šį asmenį kontroliuoja analogiškai kaip savo tarnybas ir, kita vertus, šis asmuo pagrindinę savo veiklos dalį vykdo su valdžios institucija (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Teckal* 49 ir 50 punktus). Komisijos teigimu, nagrinėjamoje byloje tokios kontrolės sąlyga nevykdoma, nes nė viena iš minimų perkančiųjų organizacijų nedalyvauja valdant Hamburgo miesto valymo tarnybą.

22 Vokietijos Federacinė Respublika, atvirkščiai, teigia, kad Hamburgo miesto regione reikalavimas vykdyti intensyvią kontrolę, kuri vertinama atsižvelgiant į viešąjį interesą (šiuo klausimu žr. 2005 m. sausio 11 d. Sprendimą *Stadt Halle ir RPL Lochau*, C-26/03, Rink. p. I-1, 50 punktas), yra įvykdytas, nes atitinkamos įstaigos vykdo viena kitos abipusę kontrolę. Nesutarimas dėl bendrai nustatytų tikslų lemtų bendradarbiavimo pabaigą. Tačiau principas „vienas duotas už vieną gautą“ lemia, kad Hamburgo miesto valymo tarnyba ir *Landkreise* suinteresuoti palaikyti šį bendradarbiavimą ir laikytis bendrai nustatytų tikslų.

23 Remdamasi 2007 m. balandžio 19 d. Sprendimu *Asemfo* (C-295/05, Rink. p. I-2999), Nyderlandų Karalystė tvirtina, kad reikalavimas vykdyti intensyvią kontrolę gali būti įvykdytas ir tada, kai valdžios institucijos vykdoma kontrolė yra siauresnė nei ta, kurią ji vykdo kontroliuodama savo pačios tarnybas. Netvirtinama, kad kontrolė turi būti identiška. Reikalaujama tik panašaus pobūdžio kontrolės.

24 Komisijos teigimu, šis sprendimas nešvelnina teismo praktikos, atsiradusios dėl minėto sprendimo *Teckal*. Juo tik patikslinama, kad intensyvios kontrolės kriterijus taip pat gali būti įvykdytas, jei dėl specifinio teisinio pagrindo atsiranda priklausomybės ir subordinacijos santykis, kuris leidžia analogišką kontrolę vykdyti keletui perkančiųjų organizacijų, tačiau nagrinėjamoje byloje taip nėra.

25 Trečia, Komisija tvirtina, kad Vokietijos Federacinė Respublika neįrodė, jog dėl techninių priežasčių atitinkama sutartis galėjo būti sudaryta tik su Hamburgo miesto valymo tarnyba, ir dėl to ji gali remtis leidžiančia nukrypti norma, įtvirtinta Direktyvos 92/50 11 straipsnio 3 dalies b punkte.

26 Vokietijos Federacinė Respublika teigia, kad surengtame konkurse Hamburgo miesto valymo tarnyba nebūtinai būtų galėjusi dalyvauti, nes 1994 m. šis miestas neturėjo atliekų perdirbimo įrengimų, reikalingų tam, kad būtų galima dalyvauti tokiame konkurse. Tik atsižvelgiant į iš anksto žinomą *Landkreise* poreikį perdirbti atliekas ir gavus jų patvirtinimą dėl būsimo naudojimo, buvo numatyta pastatyti įrenginį *Rugenberger Damm*.

27 Ši valstybė narė taip pat pabrėžia, jog *Landkreise* turėjo garantiją, kad Hamburgo miesto valymo tarnybos projektuotas įrenginys bus įjungtas per numatomą terminą, o tokios garantijos nė vienas kitas dalyvis nebūtų galėjęs suteikti.

28 Ketvirta, Komisija atmeta Vokietijos Federacinės Respublikos argumentus, kad pagal EB 86 straipsnio 2 dalį Direktyva 92/50 neturėtų būti taikoma, nes, kaip yra nagrinėjamu atveju, ji trukdo viešosioms institucijoms atlikti joms patikėtą uždavinį pašalinti atliekas.

29 Vokietijos Federacinė Respublika tvirtina, kad Komisijos pateiktas Direktyvos 92/50 aiškinimas netinkamas, nes jis reikštų, kad, viena vertus, atitinkami *Landkreise* negalėtų patikėti atliekų pašalinimo, kuris pripažįstamas bendrojo intereso veikla Bendrijos lygiu, Hamburgo miesto valymo tarnybai ir privalo patikėti šią veiklą ekonomiškai naudingiausią pasiūlymą pateikusiam ūkio subjektui, neturėdami jokios garantijos, kad

viešosios paslaugos bus teikiamos tinkamai, ir, kita vertus, kad naujosios jėgainės pajėgumai nebūtų naudojami pelningai.

30 Ši valstybė narė primena, jog nesudarius ginčijamos sutarties nė viena iš jos šalių nebūtų pajėgi vykdyti jai patikėtos viešojo pobūdžio užduoties. Pirmiausia, Hamburgo miestas nebūtų galėjęs sumontuoti didesnių pajėgumų įrenginio, kad vėliau be jokių garantijų dėl teigiamo rezultato būtų bandęs nepanaudotus pajėgumus dėl ekonominių sumetimų parduoti rinkoje.

Teisingumo Teismo vertinimas

31 Visų pirma reikia priminti, kad Komisijos ieškinys susijęs tik su sutartimi, sudaryta Hamburgo miesto valymo tarnybos ir keturių kaimyninių *Landkreise*, siekiant užtikrinti atliekų tvarkymą, o ne su sutartimi, kuria turėtų būti nustatyti Hamburgo miesto valymo tarnybos ir atliekų tvarkymo įrenginio *Rugenberger Damm* eksploatuotojo santykiai.

32 Pagal Direktyvos 92/50 1 straipsnio a punktą viešojo paslaugų pirkimo sutartys – tai atlygintinio piniginio pobūdžio sutartys, kurias raštu sudaro paslaugų teikėjas ir viena iš šios direktyvos 1 straipsnio b punkte išvardytų perkančiųjų organizacijų, tarp kurių minimos ir vietos savivaldos institucijos, kaip antai šiame ieškinyje dėl įsipareigojimų nevykdymo minimi *Landkreise*.

33 Pagal šios direktyvos 1 straipsnio c punktą paslaugų teikėjas gali būti „bet kuris fizinis ar juridinis asmuo, įskaitant ir viešą instituciją“. Aplinkybė, kad paslaugų teikėjas yra nuo paslaugų gavėjo atskiras viešas subjektas, nekliudo taikyti Direktyvos 92/50 (šiuo

klausimu žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Ispaniją* 40 punktą dėl prekių ir darbų viešųjų pirkimų).

34 Remiantis Teisingumo Teismo praktika akivaizdu, kad konkursas nėra privalomas, kai valdžios institucija, kuri yra perkančioji organizacija, atitinkamą atskirą subjektą kontroliuoja analogiškai kaip savo tarnybas su sąlyga, kad šis subjektas pagrindinę savo veiklos dalį vykdo kartu su ta institucija ar kitomis vietos valdžios institucijomis, kurioms jis priklauso (šiuo klausimu žr. minėtų sprendimų *Teckal* 50 punktą ir *Stadt Halle ir RPL Lochau* 49 punktą).

35 Be to, dėl komunų viešųjų paslaugų perdavimo kooperatinei komunų bendrovei, įsteigtai teikti paslaugas išimtinai susijusioms komunoms, Teisingumo Teismas nusprendė, kad toks perdavimas teisėtai gali vykti be konkurso, nes nors tokį kooperatyvą valdo administracinė taryba, laikoma, kad susijusios komunos jį kontroliuoja kartu (šiuo klausimu žr. 2008 m. lapkričio 13 d. Sprendimą *Coditel Brabant*, C-324/07, Rink. p. I-8457, 41 punktas).

36 Vis dėlto nagrinėjamoje byloje akivaizdu, kad keturi administraciniai vienetai nevykdo jokios nei kitos sutarties šalies, t. y. Hamburgo miesto valymo tarnybos, nei terminio įrenginio *Rugenberger Damm* eksploatuotojo – bendrovės, kurios kapitalą iš dalies sudaro privatūs fondai, – kontrolės, kuri galėtų būti laikoma analogiška tokiai, kurią jie vykdo kontroliuodami savo tarnybas.

37 Tačiau reikia atkreipti dėmesį, kad ginčijama sutartimi įtvirtinamas vietos valdžios institucijų bendradarbiavimas, siekiant užtikrinti jų bendro uždavinio – atliekų pašalinimo – įgyvendinimą. Reikia priminti, kad šis uždavinys susijęs su 1975 m. liepos 15 d. Tarybos direktyvos 75/442/EEB dėl atliekų (OL L 194, p. 39; specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 1 t., p. 23), kuri įpareigoja valstybes nares sudaryti atliekų valdymo planus, kuriuose būtų numatytos „atitinkamos priemonės, skatinančios

atliekų rinkimo, rūšiavimo ir tvarkymo racionalizavimą“, iš kurių svarbiausia pagal 1991 m. kovo 18 d. Tarybos direktyvos 91/156/EEB, iš dalies keičiančios Direktyvą 75/442/EEB dėl atliekų (OL L 78, p. 32; specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 2 t., p. 3), 5 straipsnio 2 dalį galimybė atliekas šalinti bet kuriame iš artimiausių objektų, įgyvendinimu.

38 Be to, neginčijama, kad sutartis, sudaryta Hamburgo miesto valymo tarnybos ir atitinkamų *Landkreise*, turi būti nagrinėjama kaip bendradarbiavimo tarp jos šalių rezultatas ir kad joje numatyti reikalavimai, kaip užtikrinti atliekų šalinimo įgyvendinimą. Šia sutartimi Hamburgo miestui sudaromos sąlygos sumontuoti ir eksploatuoti atliekų tvarkymo įrenginį ekonomiškai palankiausiomis sąlygomis dėl to, kad suvežamos kaimyninių *Landkreise* atliekos ir taip užpildomi 320 000 tonų pajėgumai. Dėl šios priežasties sumontuoti įrenginį buvo nuspręsta tik keturiems *Landkreise* susitarus naudoti jėgainę ir įtvirtinus su tuo susijusius įsipareigojimus.

39 Šios sutarties objektas, aiškiai apibrėžtas pirmosiose jos nuostatose, iš esmės yra Hamburgo miesto valymo tarnybos įsipareigojimas leisti keturiems administraciniams vienetams termiškai apdoroti įrenginiu *Rugenberger Damm* 120 000 tonų atliekų per metus. Toliau sutartyje patikslinama, kad Hamburgo miesto valymo tarnyba neprisiima jokios atsakomybės už įrenginio *Rugenberger Damm* eksploatavimą ir neteikia jokių su tuo susijusių garantijų. Jei įrenginys neveikia, tarnybos pareigos apsiriboja kitų pajėgumų pasiūlymu, bet ši pareiga galioja dviem sąlygomis. Viena vertus, Hamburgo miesto atliekos turi būti pašalinamos pirmiau, kita vertus, pajėgumai turi būti kituose objektuose, prie kurių prieigą turi Hamburgo miesto valymo tarnyba.

40 Kaip atlyginimą už jų atliekų tvarkymą minėtu įrenginiu taip, kaip aprašyta pirmesniame sprendimo punkte, keturi administraciniai vienetai sumoka Hamburgo miesto valymo tarnybai metinį atlyginimą, kurio apskaičiavimas ir mokėjimo būdai nurodyti sutartyje. Atliekų tiekimo ir apdorojimo apimtį kiekvieną savaitę suderina

Hamburgo miesto valymo tarnyba ir keturių administracinių vienetų paskirtas atstovas. Be to, iš sutarties akivaizdu, jog kadangi Hamburgo miesto valymo tarnyba turi teisę reikalauti iš įrenginio *Rugenberger Damm* eksploatuotojo žalos atlyginimo, administraciniams vienetams patyrus žalą, ši tarnyba įsipareigoja ginti jų interesus prieš eksploatuotoją, taip pat prireikus pateikti ieškinį teisme.

41 Ši sutartis taip pat numato ir kai kuriuos tiesioginius administracinių vienetų įsipareigojimus, susijusius su viešosiomis paslaugomis. Kadangi Hamburgo miestas įsipareigoja teikti daugumą paslaugų, dėl kurių keturi suinteresuotieji *Landkreise* su juo sudarė sutartį, šie administraciniai vienetai leidžia Hamburgo miesto valymo tarnybai naudotis savo sąvartynų pajėgumais tiek, kiek jie patys jais nesinaudoja, nes Hamburgo miestui tokių pajėgumų trūksta. Jie taip pat įsipareigoja priimti į savo sąvartynus sudeginti pateiktų atliekų kiekiui proporcingą po sudeginimo gautų toliau nepanaudojamų medžiagų kiekį.

42 Be to, pagal sutartį susitariančios šalys privalo prireikus teikti viena kitai pagalbą vykdydamos įstatyme įtvirtintą pareigą pašalinti atliekas. Taip pat numatyta, kad tam tikromis aplinkybėmis, pavyzdžiui, įrenginio perkrovos atveju, keturi *Landkreise* įsipareigoja tiekti mažiau atliekų ir sutinka, kad būtų apribojama jų prieiga prie atliekų deginimo gamyklos.

43 Galiausiai kaina už atliekų pašalinimo paslaugas mokama tik vienam įrenginio eksploatuotojui. Tačiau iš sutarties nuostatų akivaizdu, kad ja įtvirtinamas bendradarbiavimas tarp Hamburgo miesto valymo tarnybos ir *Landkreise* nelemia kitokių finansinių operacijų tarp šių subjektų, išskyrus išlaidų dalies, kuri priklauso *Landkreise*, bet kurią eksploatuotojui moka ši valymo tarnyba, kompensavimą.

44 Taigi atrodo, kad ginčijama sutartis yra teisinis ir faktinis pagrindas ateityje sumontuoti ir eksploatuoti įrenginį, skirtą viešajai paslaugai teikti, tiksliau – atliekoms termiškai apdoroti. Ši sutartis buvo sudaryta tik tarp valdžios institucijų, nedalyvaujant privačiam sektoriui, ir joje nenumatyta vykdyti pirkimus, kurių gali prireikti atliekų tvarkymo įrenginiui sumontuoti ir eksploatuoti.

45 Teisingumo Teismas yra priminęs, kad valdžios institucija gali įgyvendinti su viešuoju interesu susijusias užduotis savo priemonėmis ir neprivalo naudotis kitų, jos tarnyboms nepriklausančių, subjektų paslaugomis bei gali tai daryti bendradarbiaudama su kitomis valdžios institucijomis (žr. minėto sprendimo *Coditel Brabant* 48 ir 49 punktus).

46 Komisija, be kita ko, per posėdį patikslino, kad jei nagrinėjamu atveju bendradarbiavimas būtų vykdomas įkuriant viešosios teisės reglamentuojamą įstaigą, kuriai įvairios valdžios institucijos patikėtų vykdyti bendrojo intereso uždavinį pašalinti atliekas, ji būtų maniusi, kad *Landkreise* naudojimasis objektu nereguliuojamas viešųjų pirkimų normomis. Tačiau ji tvirtina, kad, nesant tokios bendradarbiavimo tarp komunų įstaigos, paslaugoms, dėl kurių susitarė Hamburgo miesto valymo tarnyba ir *Landkreise*, pirkti turėjo būti skelbiamas konkursas.

47 Vis dėlto reikia paminėti, kad Bendrijos teisė nenustato valdžios institucijoms pareigos naudotis tam tikra teisine forma užtikrinant su viešąja paslauga susijusių uždavinių įgyvendinimą. Kita vertus, atrodo, kad toks valdžios institucijų bendradarbiavimas nekelia grėsmės pagrindiniam Bendrijos teisės normų viešųjų pirkimų srityje tikslui, t. y. užtikrinti laisvą paslaugų judėjimą ir atvirą bei neiškraipytą konkurenciją visose valstybėse narėse, jei toks bendradarbiavimas vykdomas remiantis tik su viešojo intereso tikslų įgyvendinimu susijusiais sumetimais ir reikalavimais ir jei laikomasi Direktyvoje 92/50 numatyto vienodo suinteresuotųjų asmenų vertinimo principo, užtikrinant, kad nė viena privati įmonė nebūtų privilegijuojama jos konkurentų atžvilgiu (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Stadt Halle ir RPL Lochau* 50 ir 51 punktus).

48 Galiausiai reikia konstatuoti, kad iš Teisingumo Teismui pateiktos medžiagos nematyti, kad šioje byloje valdžios institucijos ėmėsi veiksmų, siekdamos pažeisti viešųjų pirkimų normas.

49 Atsižvelgiant į visas šias aplinkybes ir nesant būtinybės pareikšti nuomonę dėl kitų Vokietijos Federacinės Respublikos pateiktų gynybos argumentų, Komisijos ieškinį reikia atmesti.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

50 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Vokietijos Federacinė Respublika prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas ir Komisija pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš Europos Bendrijų Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.